

Arrest

nr. 126 885 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van de eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 2 juli 2013. De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld: “Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij doet hieraan geen afbreuk. De omstandigheid dat verzoekende partij beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de commissaris generaal verhindert niet dat aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, doch verhindert enkel dat de verwijderingsmaatregel gedwongen wordt uitgevoerd.

Op 8 oktober 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 111 518 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 39/70 van de vreemdelingenwet juncto het redelijkheidsbeginsel doen evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 26 februari 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat *“Vzp verwijst naar haar brief van 5 januari 2013 om gehoord te worden, want ondanks het feit dat op grond van artikel 39/70 aan de BB geen uitvoering kan gegeven worden, verliest zij erdoor het recht dat zij kan putten uit Europese regelgeving, met name de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek binnen dertig dagen. Na afloop van deze termijn zal de BB herleven. Bovendien is de afgifte van een bevel tijdens de asielprocedure zinloos, gezien het toch niet uitgevoerd kan worden.”*

Waar de verzoekende partij stelt dat ondanks het feit dat op grond van artikel 39/70 aan de bestreden beslissing geen uitvoering kan gegeven worden, verliest zij erdoor het recht dat zij kan putten uit Europese regeling, met name de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek binnen dertig dagen. In dit verband kan immers slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij geheel voorbijgaat aan het feit dat, hoewel het indienen van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, de gedwongen uitvoering ervan echter wordt geschorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Naar aanleiding van het indienen van een beroep met volle rechtsmacht in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt een vreemdeling overeenkomstig artikel 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 in het bezit gesteld van een zogenaamde bijlage 35, in afwachting van een uitspraak van de Raad omtrent dit beroep. Voornoemde bijlage 35 wordt van maand tot maand verlengd totdat over het beroep is beslist. Hierbij wordt overigens bijkomend opgemerkt dat de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken naar luid van artikel 39/76, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing neemt binnen de drie maanden na ontvangst van het beroep, doch dat de wet geen sanctie voorziet bij overschrijding en het gaat om een termijn van orde, geen vervaltermijn.

In casu heeft de verzoekende partij dergelijk beroep ingesteld bij de Raad op 23 juli 2013 en werd er in voormelde beschikking van 23 december 2013 evenzeer op gewezen dat de uitspraak er inmiddels is, met name het arrest van de Raad van 8 oktober 2013 met nummer 111 518, waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zodat de overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet voor de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht geschorste gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing slechts dan terug uitvoerbaar is geworden.

De Raad ziet niet in op welke wijze dit betoog de zaak van de verzoekende partij op een gunstige wijze zou kunnen beïnvloeden, of nog welk belang zij zou hebben bij deze kritiek, daar zij *in casu* duidelijk langer dan de door haar als gunstiger naar voor gebrachte termijn van dertig dagen heeft genoten *“om haar vertrek voor te bereiden en het land te verlaten”*. Gelet op het voorgaande klemmt dit des te meer daar aan deze termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten aangegeven in de bestreden beslissing ingevolge de schorsende werking zoals bepaald in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet wordt getornd en deze haar sowieso wordt verleend.

In de mate waarin de verzoekende partij kritiek uit de op de aangegeven termijn haar toegestaan om het grondgebied te verlaten, dient erop gewezen dat deze termijn, *in casu* dertig dagen, een loutere uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Deze uitvoeringsmodaliteit kan niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de

rechtstoestand van de verzoekende partij wijzigt, zodat de kritiek gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit hoe dan ook onontvankelijk is.

De Raad wijst tenslotte nogmaals op het hoger geciteerd artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt, “*onverwijld*” dient te beslissen en dat zijn beslissing tevens “*onverwijld*” ter kennis van de betrokkene gebracht dient te worden. De verzoekende partij maakt op generlei wijze duidelijk op welke manier het moment van afgifte van de bestreden beslissing zou leiden tot het wel beschikken over het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 23 december 2013 werd aangegeven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES